

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M.G, J.P. i K.K.R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej – M.G.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od M.G. na rzecz powoda kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset), tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 4 listopada 2014 r., którym Sąd ten uchylił nakaz zapłaty w części dotyczącej kwoty 11.000 zł z odsetkami i w tym zakresie umorzył postępowanie, a także co do kwoty 2.328,24 zł z odsetkami i w tej części oddalił powództwo, zmienił orzeczenie o kosztach zawarte w nakazie zapłaty, a pozostałej części utrzymał nakaz w mocy.

Pozwana M.G. w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia

prawnego upatrywała w potrzebie odpowiedzi na dwa pytania: czy wystawca weksla gwarancyjnego in blanco jest zobowiązany do żądania jego zwrotu po spełnieniu zabezpieczonego wekslem długu, a jeżeli tak, to czy zaniechanie tego żądania może być wystarczającą podstawą do przypisania wystawcy woli pozostawienia weksla w posiadaniu wierzyciela na zabezpieczenie nowych wierzytelności; na kim (wierzycielu lub dłużniku wekslowym), w przypadku wypełnienia weksla in blanco przez remitenta, spoczywa ciężar dowodu wykazania zgodności uzupełnienia weksla z porozumieniem, w szczególności prawidłowości dokonanych wyliczeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarzania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem do przyczyn przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie

sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego o znaczeniu uniwersalnym, musi mieć jednocześnie także znaczenie dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało. Przedstawione przez skarżącego wątpliwości pozbawione są cech zezwalających na uznanie ich za zagadnienie prawne istotne, nowe i mające abstrakcyjny charakter, w przyjętym rozumieniu. Skarżąca nie powołała przepisów prawa, na tle których powstało zagadnienie sformułowane w pytaniach. Nie przedstawiła także argumentacji przemawiającej za rzeczywistą potrzebą wyjaśnienia poruszonych kwestii. Z uzasadnienia wniosku wynika, iż skarżąca w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne co do istnienia zabezpieczenia spłaty zadłużenia w postaci weksla in blanco, będące podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia, którymi Sąd Najwyższy jest związany stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c. Nie stanowi istotnego i nowego zagadnienia prawnego kwestia możliwości zażądania wydania weksla, jeżeli doszło do zakończenia współpracy i rozliczenia jej przez strony. Rozkład ciężaru dowodu dla wykazania prawidłowości uzupełnienia weksla in blanco był przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, które nie zostały przywołane we wniosku. Nie zostało wykazane, że zachodzi konieczność zmiany dotychczas prezentowanych poglądów, czy też ponownego podjęcia tej problematyki. Obowiązek wykazania istnienia roszczenia i jego rozmiaru spoczywa na wierzycielu, co nie wymaga kolejnego orzeczenia Sądu Najwyższego. Brak jest zatem podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi powołana przez skarżącą przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania

kasacyjnego wyniku z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw